

צמיאה נפשי

גליון 20

פרשת וירא תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

מועדי כניסת השבת	
הדלקת נרות	ירושלים: 4.13
ירושלים:	תל-אביב: 4.27
תל-אביב:	חיפה: 4.18
חיפה:	ביתר עילית: 4.27
ביתר עילית:	רבינו תם: 6.05
רבינו תם:	
הנץ החמה: 5.56	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.01	
סוף זמן ק"ש לגר"א: 8.34	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.08	
סוף זמן תפילה לגר"א: 9.32	

.. "ויעקד את יצחק בנו" ... (כ"ב, ט).

כל העולם כולו עומד על פרשת העקידה, על העוקד והנעקד. פעם הבעל שם טוב שאל, איך צריך לעבוד את ה' אז ה' הראה לו אדם עולה על הר גבוה, ומפיל את עצמו מההר למטה ומתרסק לפרורי פרורים. ואמר לו, ככה צריכים לעבוד את ה'. אדם חוזר בתשובה, הוא יכול לשמור שבת, להניח תפילין, לשמור טהרת המשפחה, זה הכל דברים נפלאים. אבל לנקות את המח, לנקות את ההרגלים, לנקות את ההשקפות הזרות, לצאת מזה לא ביום אחד. מי שחושב שביום אחד יוצאים מכל הדברים האלה, זה טעות. גם אם אדם נולד זך וטהור וקדוש להורים צדיקים וקדושים, אז אולי ואולי יצליח לעבור את העולם הזה בשלום. וכל שכן מי שלא נולד בקדושה ובטהרה, ודאי שהוא לא יכול להגיע להבנה נכונה להשקפה נכונה, לדעה אמיתית, אלא אם כן הוא מוכן לעקוד את עצמו, למסור את הנפש לנקודת האמת. מסביר רבי נתן, שהצדיק הגדול בכח תפילתו מוציא רבבות רבבות נשמות מהקליפה. יש כח לצדיק הדור להוציא מהסטרא אחרא את הניצוצות שבלעה, את כל הנפשות שבלעו. על ידי כל אות ואות שאומר בכוונה, מוציא את כולם מהקליפה. ועל ידי זה נעשים בעלי תשובה וגרים. אבל עדיין הם צריכים עוד תיקון גדול עד שיחזרו בתשובה אמיתית, וידעו את פנימיות הדברים. ולזה צריך עבודה של מסירות נפש, עבודה של ממש, עד שפוף דם, עקידה ממש. כי אפילו שאדם כבר יצא מהקליפה, שומר שבת וכו', צריך שידע שעדיין הקליפות דבוקות בו, עדיין ההרגלים הרעים דבוקים בו. חטאים שהוא עשה, שדים שהוא ברא, הם חיים וקיימים. ואורבים לו בכל רגע להציק לו, להזיק לו, ברוחניות ובגשמיות. ולכן צריך תיקון גדול, מכיוון שהוא לא יכול להתנתק ביום אחד מכל הפגמים שנדבקו בו. וזה פרוש "אל תביאנו לידי עבירה". אדם עשה עבירה אחת, שתיים, עוד הוא יכול לצאת מזה. אבל אם עשה הרבה עבירות, הוא הגיע "לידי עבירה", הוא כבר תפוס בידי עבירה, הוא בידי ההרגלים הרעים. הוא חושב שיש משהו בתאוות, הפגמים דבוקים בו ממש. ובאמת אדם צריך לשמוח מאד שזכה לחזור בתשובה, לשמור שבת להניח תפילין וכו', אבל ידע שעוד צריך תיקונים הרבה. ועיקר התיקון אומר רבנו ליקוטי מוה"ר ח' תנינא: "זה קול המוכיח" שאדם צריך לעקוד את עצמו ולקבל את כל מה שעובר עליו באהבה. פה אשתו מוכיחה אותו, ההורים מבזים אותו, חבר מוכיח אותו, נהג אוטובוס צועק עליו, תעמוד ישר, תתקדם תזוז כבר, תכנס פנימה... כל מקום מוכיחים אותו, כל מקום צועקים עליו, מבזים אותו. צריך לדעת, כל הצעקות שצועקים עליו, כל התוכחות שמוכיחים אותו, זה הכל תוכחות של הצדיק, שאומר לו: איפה אתה נמצא?! תזוז קצת, תתקדם קצת, תכנס פנימה, יותר פנימה... זה הכל רמזים. כי למשל מה שצועק עליך נהג האוטובוס "כנס פנימה", זה הכל רמזים להכנס לפנימיות של הדברים. כל מה שאדם שומע, כל מילה ששומע, זה רמזים. הצדיק מדבר דרך כל אדם בעולם, ומזרז את האדם שיצא מהפגמים, מההרגלים הרעים, שלא יעשה מהם עיקר. כי זה הכל דמיון ערפל שלא קיים בכלל. ולכן צריך הרבה תיקונים, הרבה רפואות, ועיקר הרפואות זה מה שמוכיחים אותו כל פעם, ומבזים אותו כל פעם. וזה עיקר מה שרוחץ את האדם. "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם". מים טהורים זה התוכחות והבזיונות. זה מה שמטהר את האדם. צריך לדעת שהעקידה זה בכל רגע ושניה, שעל זה נאמר "אדם כי ימות באוהל", אדם חייב להמית את עצמו על התורה ועל עבודת ה', ולקחת את כל המחשבות שלו, את כל הרצונות שלו, וללמוד תורה יומם ולילה.

.. "ואיה השה לעולה" ... (כ"ב, ז).

ברגע שאברהם הולך את יצחק לעקידה, השטן לא ידע מה לעשות. איך מבטלים את העקידה הזאת. כי יצחק הלך בשמחה להעקד, לשם שמיים. והשטן ידע ברגע שיצחק יעלה על המזבח, הוא (השטן) אבוד לדורי דורות, ולכן עשה את כל התחבולות למנוע את העקידה. נהפך לנהר וכו' כמובא במדרש. אבל שום דבר לא עזר לו. ואז אמר ליצחק, שמעתי מאחורי הפרגוד, "השה לעולה" - ואין יצחק לעולה". זה שאתה הולך להשחט, זה הכל הצגה. זה שמוליכים אותך לעקידה, זה לא יקרה בסוף. אני אומר לך, לא תהיה עקידה, אלא יקריבו את השה לעולה. ואז יצחק צועק, אבא מה עושים? איה השה לעולה? האם אני עולה לה', האם אני כליל לה', או רק שלמים. איך אתה מקריב אותי? יצחק פחד כל הזמן, שאברהם ימצא איזה שה בדרך ויקריב את השה לעולה, ואותו יקריב שלמים - קדשים קלים. כי אם כבר שוחטים אותו, הוא רוצה להיות קודש קדשים. ואז אומר לו אברהם אבינו, "השה - לעולה בני". תשכח מהשטן, תשכח ממה שהוא אומר לך, אנחנו הולכים להעקד על קדוש השם כפשוטו. תלך במחשבה תמימה ופשוטה, שאתה הולך להעקד באמת, אין לך מה לדאוג, אתה תמיד תהיה קודש קדשים, תמיד עולה לה', - אתה כולך לה'.

ולכן כשאדם מתחיל את התפילה, צריך להגיד את פרשת העקידה. כי אסור לוותר אף פעם על פרשת העקידה. כמו שאומר "סדר היום", כל מי שזוכה לקרוא את סדר העקידה, זוכה להינצל מכל הצרות של אותו היום. כי על ידי עקידת יצחק נמתקו כל הדינים עד סוף כל הדורות. וצריך להזכיר את העקידה כל יום, מכיוון שכל יום יש גזרי דין חדשים, ואם רוצים להמתיק את כל הגזרי דין, חייבים להגיד את סדר העקידה, לא לדלג על זה אף פעם. ומובטח למי שיקרא את העקידה, שלא יהיה לו שום נזק באותו יום, ויזכה להמתקת הדינים.

- להצלחת הרב והרבנית שליט"א
- הצלחת נחמן שרעבי ומשפחתו הי"ד
- הצלחת אריאל חיים ומשפחתו הי"ד
- רבקה בת יפה תחי' הצלחה ופריסה טובה
- גרשון לייב בן נחמה הי"ד לזיווג הגון
- הצלחת משפחת טיבי הי"ד ברוחניות ובגשמיות
- הצלחה וזרע של קיימא יהודים בן ששחה הי"ד חנה בת אריאלה תחי'
- הצלחה וזרע של קיימא מרים בת לאונוה תחי'
- לרפואה שלמה שלום בן חסיבה הי"ד
- לעילוי נשמת טובה בת אברהם ע"ה
- לעילוי נשמת שלמה בת מחלוף ז"ל
- לעילוי נשמת מזל בת חנה ע"ה
- לעילוי נשמת מאיר שמעון בן סילום ז"ל

בני מלך

איך עוד מלבדו

הדיבור, על המעשה, חופפת עליו כל הזמן, וכל פעם שהוא רואה שקורה לו משהו לא טוב, הוא מזהה שיש לו בעיה עם האין עוד מלבדו.

כנראה שבנושא של האין עוד מלבדו זה עדיין לא ברור לו במאה אחוזים.

הדבר הזה, שאין עוד מלבדו, זה סיסמא לכל דקה ורגע בחיים. כלומר כל רגע שאדם לא זוכר שאין עוד מלבדו, הוא נמצא בצער. הוא נמצא בעצבות. או שהוא נמצא בנאוה. אם מצליח לו, זה נאוה. אם לא מצליח לו, אז הוא בייאוש. כל הזמן אנחנו נמצאים בכאלה יגזגזים, מצליח לא מצליח, כן מצליח, מצליח חלקית, מצליח בערך וכו'. אנחנו בתוך הישות שלנו. אנחנו קיימים, וחושבים שיש לנו שכל, וחושבים שיש לנו דעה, ושוכחים שכל החיים של האדם בעולם הזה זה בית ספר. אדם חושב שהוא גמר בית ספר והוא השקיע, והוא למד, והנה יש לו תעודה, והוא רוצה משרה, מגיע לו משרה ואחר כך מגיע לו כבוד וכו'. אבל אם אומרים שכל החיים זה בית ספר, אז הוא לא יכול לבוא ולהגיד שמגיע לו משהו כי הוא לא גמר את כל החיים, עד שלא נגמרו החיים, עד היום האחרון ממש, צריכים עוד ללמוד כי אנחנו עוד לא יודעים בבירור שאין עוד מלבדו. עוד לא הבנו את זה. יש לנו את זה בידיעה אבל ברגע שיש לנו פתאום איזה עצבות, או איזה כעס, או איזה משהו מהסוגים האלה, או חושבים שמגיע לנו משהו וזה לא אכן נעשה וכו', זה סימן שאנחנו עוד לא יודעים באמת שאין עוד מלבדו."

למציאות האמיתית. איך קוראים לכל המציאות האמיתית הזאת? קוראים לה בשם אחד: אין עוד מלבדו. כלומר אין

עוד מלבדו זה מציאות שחולשת על כל הרמ"ח איברים וש"ס גידים, על כל ההווה של הבן אדם, על המחשבה, על

"יש סיסמא שמדביקים אותה בכל הקירות וכל חוג שקצת מתעסק באמונה, לא משנה בדיוק איזה חוג זה, שלא משתמש בסיסמא הזו ולא רואה אותה כגר לרגלי, שהוא צריך ללכת על פיה והיא בעצם הדגל שמוביל אותו ואת כל אחד בפני עצמו, כל מה שקורה לאדם בחייו, הוא יכול למדוד את עצמו לפי הסיסמא הזאת: אין עוד מלבדו. הסיסמא הזו של אין עוד מלבדו היא בעצם מתחילת הבריאה עד סוף כל הדורות כולם, יש רק דבר אחד שאלי צריכים להגיע: להכרה הזו שנקראת אין עוד מלבדו. כשאדם זוכה, לא רק להגיד אין עוד מלבדו אלא להרגיש את זה, לחיות את זה, להפנים את זה, אז הוא בחינת מוכרח, מוכרח לעשות את הדבר, כלומר אין לו בכלל בחירה לעשות לא טוב, הוא מוכרח לעשות טוב, המציאות הפנימית שלו מכריחה אותו לעשות טוב. הוא כבר כל כך הפנים את זה שהוא נמצא במצב שהוא מוכרח כבר לעשות. הוא לא מסוגל לעשות אחרת. כי המציאות האלוקית עומדת ומרחפת עליו ותובעת ממנו שהוא יבין שהוא לא יכול לעשות אחרת. כי זה לא יתכן לעשות אחרת. זאת האמת. האמת הברורה. מה האמת? מה הוא מוכרח לעשות? לתת צדקה, להתפלל, לחייך לשני, לאהוב את השני, לשמוח עם השני, לדון את השני לכף זכות, לאהוב את ה', להודות לה', להגיד לה' תודה, כל הדברים הנפלאים שנמצאים בעבודת ה', כולם, הוא כבר מרגיש שהוא מוכרח אותם. הוא לא יכול להגיד - אני יכול עכשיו לא להגיד תודה, כי אני עכשיו נמצא במצב כזה וכזה". לא! הוא יודע שהוא חייב להגיד תודה. הוא מחובר

פרבראות התורה

"והוכיח אברהם את אבימלך על אודות באר המים אשר גזל" (כא, כה)

מחלוקות גדולות בכל פעם, כי בכל פעם שחולקין ומריבין על הצדיק האמת והוא מתעורר בתשובה ומתקן פגם אמונת חכמים, אזי הוא משיג ומוצא בחי' מים טהורים מי מריבה הג'ל, ואזי אח"כ הם חולקין ומריבין עליו עוד, פעם אחר פעם, כל זמן שלא נתתן הפגם הג'ל. והוא צריך בכל פעם לעסוק בתיקון זה, שהוא בחי' הפירות בארות מים חיים פעם אחר פעם. וכמובן במאמר הג'ל, שבכל עליהם מחלוקת יותר, כי כל מה שעסקו בתיקון זה ורצו לחפור ולגלות באר מים חיים להטרה מן הטנופת ולגלות דעת ושכל בעולם, בחי' מימי הדעת, איך לעבוד להשיג את הש"י - כמו כן נתגברו המתנגדים אל הקדושה, שהם פלשתיים אנשי אבימלך, ורצו לקלקל ולסתום תיקון זה להעלים מן העולם הדרך והדעת, שרצו אברהם ויצחק לגלות בעולם איך להתקרב להש"י. (ליקוטי הלכות אורח חיים - ג' - הושענא רבה ב' - אות א)

ענין הבריות, שעסקו אברהם ויצחק הוא ע"פ מש"כ רבינו ז"ל (ליק"א סא), כי לתקן פגם אמונת חכמים ולהטרה מן הטינופות והמוטרות הוא ע"י בחי' מים טהורים. והם בחי' מי מריבה וכו', כי ע"י המחלוקת, שחולקין עליו, ע"י עושה תשובה וכו', וע"י נמשכין המים טהורים וכו'. ואברהם ויצחק עסקו לתקן פגם אדר"ה, שפגם באמונה, ע"כ עסקו בחפירת בארות בחי' מים טהורים, מי מריבה הג'ל. כי על אברהם ויצחק ועל כל האבות היו מריבות ומחלוקות גדולות מפרעה ואבימלך וכיוצא, וכל זה היה מחמת פגם הטא אדר"ה, מחמת פגם אמונת חכמים. על כן היו עוסקים בזה התיקון ועשו תשובה וחפרו בארות בחי' מים טהורים, בחי' מי מריבה הג'ל. וע"כ היו מריבות גדולות על הבריות בימי אברהם ויצחק, כ"ש הוכיח אברהם את אבימלך וכו' וכל הבריות אשר חפרו בימי אברהם אביו סתומים פלשתיים, כי הבריות הם בחי' מי מריבה הג'ל, שיש עליהם

קריאת קודש

כ"ז תמוז שנת ב'תתק"ס"ח חסד ורחמים וחסד ורחמים וחסד ורחמים - 772

לכל אחינו בני ישראל בכל אתר ואתר !!!

ה' עליהם יחינו !!!

באתי כאן בקריאת קודש לכל אחינו בני ישראל,

להרים את תרומתכם בעין יפה עבור הענין, "צנאנו נפשי" שהם דברי אלוקים חיים אשר לא נשטפו בעולם והחידושין שהם כשמה חדשה, חידושין שאין רב, שום דופי ללא כחל ושרק כמו שנתנו מפי הנבונה וזכות שכל אחד ואחד יסיר את סגור לבבו, ויריב את תרומת ידו לטמל קודש ונורא זה, וזכו כולם להשיא את בניהם וננותיהם עד סוף כל הדורות, ברוב אושר ועשר, ונורה גדולה במקום אחד. ויזכו לראות בביתא יעון ובבנין בית מוקדשן כחף עין, אמן, נצח, סלה, ועד.

ברכת רבינו הקדוש והנורא וזכותו התורה הקדושה והטהורה עבדכם הטמון אליעזר ברלנד

סיפור לפרשה

מלאך הברית

כאשר עלה הגאון רבי שלמה קלוגר ז"ל על כסא הרבנות בעיר ברוך, נתכבד ביום הראשון לכהנתו בסנדקאות. כאשר הגיע למקום הברית, שמע כי אבי הילד מוטל גוסס ושעותיו ספורות.

ומנהג היה בעיר ברוך, כי במקרה כזה היו מעכבים את ברית המילה, עד לאחר פטירתו של האב, כדי לקרא לילד בשם אביו. אולם, רבי שלמה קלוגר צויה לאסוף חיש מהר מנין יהודים ולמול מיד את התינוק. ואכן הדבר נעשה מיד, וראה זה פלא, מיד לאחר הברית קם האב מחליו והבריא לגמרי. מובן, כי כל העיר רעשה ותססה על המופת הזה.

אותה שעה אמר רבי שלמה קלוגר ז"ל, כי למד הוא לנהוג כך מתוך פרושו של רש"י על הפסוק: "וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו": אחד לבשר לשרה, אחד להפוך את סדום ואחד לרפואת את אברהם... ורפאל, שרפא את אברהם הלך להציל את לוט. ולכאורה קשה הדבר: כלום חסרים מלאכים בשמים, ומדוע לא שלחו מלאך מיוחד להציל את לוט, ואותו מלאך שרפא את אברהם הציל גם את לוט?

אלא מסתבר, שזכותו של לוט לא היתה כה גדולה, עד כדי לשלוח מלאך מיוחד להצלתו, לפיכך חיב היה הדבר להתרחש בדרך אגב, עד לי מלאך שכבר נשלח בין כה וכה בשליחות לרפא את אברהם. אף אני - אמר רבי שלמה קלוגר - חשבתי שמן הסתם הרי דנים עכשיו בשמים את אבי הרך הגולה ויתכן שיש בידו זכויות במידה מספקת כדי לשלוח במיוחד את אליהו להחיש לו רפואה שלמה, לפיכך צייתתי למול חיש מהר את הילד, שאז בודאי יבוא אליהו לברית, ודרך אגב יביא גם רפואה שלמה לאב החולה... **שבת שלום!**

"ותצחק שרה" (יח' יב')

פעם הגיע לקמיניקה רבי רפאל מברשד, שנודע בקהילות ישראל כצדיק המחיש ישועות לפגנים אלוי. התיצבה לפניו בתו של רבי שמואל (שהיה מתלמידי הבעש"ט הקדוש), שהיתה שנים רבות עקרה, ובקשה ברכה מפי הצדיק, שבמהרה יבוא הקץ לעקרותה. ברך אותה רבי רפאל בהתרגשות, ובין השאר אמר לה: עלוך לדעת, שהשמחה היא סגולה בדוקה לבנים.

למחרת היום בקרה האישה אצל אביה, ושחה לו את הדברים ששמעה מפי הצדיק רבי רפאל מברשד. אמר רבי שמואל לבתו: דבר זה שגילה לך רבי רפאל, למדים אנו מן התורה, מן הנביאים, ומן הכתובים. בתורה כתוב: "ותצחק שרה", וזכות הדברים היא ששרה צחקה ושמחה. וזכות השמחה ילדה אחרי כן את יצחק. ובנביאים כתוב: "דני עקרה לא ילדה" (ישעיה נד, א'), והכתוב מתפרש כאן כך: אם האישה עקרה ואין לה ילדים - תרוך ותשמח, והקב"ה יחיש לה רפואה וישועה. ובכתובים נאמר: "מושיבי עקרת הבית - אם הבנים שמחה" (תהילים קיג, ט'), ופרוש הכתוב הוא: ה' עושה את האישה העקרה לאם הבנים, בגלל שהיא שמחה בחלקה. שאלה הבת את אביה: אם לשם סגולה צחקה שרה אמנו, מדוע התרעם עליה הקב"ה, באומרו לאברהם: "למה זה צחקה שרה?" השיב לה רבי שמואל: יש מקום להשתמש בסגולות, רק כאשר ניתנת ההבטחה על - ידי צדיק בשר ודם. אבל כשהמבטיח הוא הקב"ה בכבודו ובעצמו, ודאי שאין צורך בסגולות, ובכך חטאה שרה אמנו כאשר צחקה...